

Китоби Дониёл — Яксаду Бисту Дуум

Ошкор гардидани Ҳақиқат: Сафаре тавассути Дониёл 11 ва такон хӯрдани қавми Худо

Jeff Pippenger

2024-03-07

Вақте ки нури Дониёл боби ёздаҳ, оятҳои чиҳил то чиҳилу панҷ, дар замони охир дар соли 1989 кушода гардид, душманони ҳақиқат муқовимате ба миён оварданд, ки ба Худо имкон дод то ҳақиқатҳоро барои ғимояи мабонии асосии он порча дар китоби Дониёл ошкор созад, ки он гоҳ мавзӯи ва маркази ҳамлаҳои Шайтон гардид. Он ҷидол бар сари ҳақиқат ва хато дар он таърих аз ҷониби Рӯҳулқудс ба қор бурда шуд, то баъзе қоидаҳои нубуввати муайян қарда шаванд, ки мебоист дониши кушодашударо боз ҳам бештар афзун намоянд ва баъд аз он насли охирини таърихи заминро озмоиш кунанд. Мо «татбиқҳои сегонаи нубувват»-ро баррасӣ қарда истодаем ва он татбиқҳоро ҳамчун як қоидаи асосӣ муайян менамоем, ки аз ҷараёни муқовимате, ки дар он рӯзҳои гузашта аз ҷониби Шайтон пеш оварда шуд, ошкор гардид. Ин ҷараёни баҳсбарангез аз ҷониби Хоҳар Уайт ҳамчун «такондихӣ» муаррифӣ шудааст.

«Ба ман провиденияи Худо дар миёни қавми Ё нишон дода шуд ва низ аён гардид, ки ҳар озмоише, ки тавассути раванди тасфия ва поксозӣ бар масеҳиёни эътирофкунанда меояд, собит месозад, ки баъзеҳо хошоканд. Тиллои соф на ҳамеша падидор мешавад. Дар ҳар бӯҳрони динӣ баъзеҳо зерӣ васваса сукут мекунанд. Ҷунбиши Худо анбӯҳи зиёдеро мисли баргҳои хушк ба парокандагӣ мебарад. Фаровонӣ анбӯҳи зиёди эътирофкунандагонро меафзояд. Танқисӣ онҳоро аз калисо пок месозад. Ба ҳайси як табақа, рӯҳҳои онҳо бо Худо собитқадам нестанд. Онҳо аз миёни мо берун мераванд, зеро аз мо нестанд; зеро чун мусибат ё тақибот ба сабаби калом бармехезад, бисёре ба васваса меафтанд». Testimonies, volume 4, 89.

«Ларзиш» ҳангоме ба вучуд меояд, ки ҳақиқат аз ҷониби Шери қабилаи Яхудо муҳркушоӣ шуда, сипас ба миён оварда мешавад.

«Ман маънои он таконро, ки дида будам, пурсидам, ва ба ман нишон дода шуд, ки он аз шаҳодати ростине ба вучуд хоҳад омад, ки бо машварати Шоҳиди Ҳақиқӣ ба лаодиқӣён даъват қарда шудааст. Ин бар дили қабулкунандаи он таъсири худро хоҳад гузошт ва ёро водор хоҳад қард, ки меъёрро баланд бардорад ва ҳақиқати ростро баён намояд. Баъзеҳо ин шаҳодати ростро таҳаммул нахоҳанд қард. Онҳо бар зидди он бархеста хоҳанд шуд, ва ҳамин ҷиз сабаби таконе миёни қавми Худо хоҳад гардид». Early Writings, 271.

Ворид гардидани «ҳақиқат» ҳамеша боиси такон мешавад, ва ҳақиқате ки дар соли 1989 муҳраш кушода шуд, маҳз ҳаминро ба амал овард. Яке аз ғоидаҳои муқовимате ки бар зидди ҳақиқат ба миён оварда шуд, инкишофи маҷмӯае аз қоидаҳо буд, то афзоиши донишро дар тӯли солҳое ки пас аз 1989 омаданд, муқаррар намояд. Таҳаввули ин қоидаҳо

бо таҳаввули маҷмӯае аз қоидаҳо дар давраи миллериён мувозӣ аст. Ҳамаи татбиқҳои сегонаи нубуввати Китоби Муқаддас ба равшании рӯйдодҳои рӯзҳои охир саҳм мегузоранд.

Татбиқҳои секаратаи Рум ва Бобил муносибати байни зан ва ваҳшиё, ки ӯ бар он савор аст ва бар он ҳукм меронад, дар чараёни таърихи бӯҳрони қонуни якшанбе муқаррар месозанд, ки он ҳамчунин таърихи ҳукми иҷроии Худо бар ғошиаи Бобил мебошад.

Се корбурди сегонаи «пайёмбаре, ки роҳро барои Пайёмбари Аҳд омода месозад», ва ҳамчунин «Илёс», ҳам корро ва ҳам паёмро дар он ду даврае муайян месозанд, ки анҷоми муҳлати ғайзро дар рӯзҳои охир ба тасвир мекашанд. Давраи аввал бо овози аввали боби ҳаҷдахуми Ваҳй оғоз меёбад, ки оғози доварии таҳқиқии зиндагонро барои адвентизми Лоудикия намоёндагӣ мекунад, ва давраи охир бо овози дуюми боби ҳаҷдахуми Ваҳй оғоз меёбад, ки доварии иҷроии ғошиаи Бобилро намоёндагӣ мекунад.

Татбиқоти сегонаи Рум ва Бобил таърихи берунии қавми Худо дар рӯзҳои охиристо ифода мекунад, дар ҳоле ки татбиқоти сегонаи Илёс ва фиристодае, ки роҳро омода месозад, таърихи дохилии қавми Худо дар рӯзҳои охиристо ифода менамоянд. Татбиқи сегонаи се Вой паёмеро муайян мекунад, ки аз ҳар ду давра мегузарад ва яққоя давраи хотимагии довариро ифода мекунад, ки аз хонаи Худо оғоз меёбад ва баъд аз он бар онҳое меояд, ки берун аз хонаи Худо мебошанд. Се Вой муайян мекунад, ки Исломи паёми борони охир аст, ва ҳамчунин олати доварист, ки Худо онро барои қасоне ба қор мебарад, ки сачда ба офтобро бар тамоми инсоният таҳмил мекунад. Поёни доварӣ «рӯзҳои интиқоми Худо»-ро ифода мекунад, ҳам бар қалисои муртади Ё ва ҳам бар шарирони берун аз қалисои Ё.

Чун Исои Масеҳ нахуст хизмати Худо дар ҷамоати Носира оғоз намуд, Ё аз боби шасту якуми Ишаё истифода бурд, то хизмат, паём ва қори Худо муайян созад, ки он ҳамчунин муайян намудани вақти интиқоми Худоро дар бар мегирифт. Хизмат, паём ва қори Ё пешнамоии хизмат, паём ва қори саду чилу қор ҳазор буд, зеро онҳо, ба таври нубувватӣ, ҳар қучое ки Барра биравад, аз пайи Ё мераванд.

Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст; зеро ки Худованд маро тадҳин намудааст, то ба ҳалимон башорати неқ бирасонам; маро фиристодааст, то дилшикастагонро шифо диҳам, ба асирон озодиро эълон намоям, ва ба бастагон қушоиши зиндонро; То соли мақбули Худованд ва рӯзи интиқоми Худои моро эълон намоям; ҳамаи мотамдоронро тасаллӣ диҳам; То барои мотамдорони Сион муқаррар намоям, ки ба онҳо ба ивази хокистар зебӣ, ба ивази мотам рағани шодӣ, ба ивази рӯҳи ғамгинӣ ҷомаи ҳамду сано бахшида шавад; то ки онҳоро дарахтони адолат, ниҳоли Худованд, бихонанд, то ки Ё ҷалол ёбад. Ва онҳо вайронаҳои қадимро бино хоҳанд қард, харобиҳои пешинаро барпо хоҳанд намуд, ва шаҳрҳои вайронаро, ки харобиҳои наслҳои бисёр аст, таъмир хоҳанд қард. Ва бегонагон истода, рамаҳои шуморо хоҳанд қаронид, ва писарони аҷнабиён шудгоркунадагони шумо ва тоқбонони шумо хоҳанд буд. Аммо шумо қоҳинони Худованд номида хоҳед шуд: мардум шуморо хизматгузорони Худои мо хоҳанд хонд; сарвати халқҳои хоҳед хӯрд, ва ба ҷалоли онҳо хоҳед болид. Ишаё 61:1–6.

Исо ҳангоми таъмид гирифтаниш тадҳин карда шуд, ва он аломати роҳ 11 сентябри соли 2001-ро намунавор нишон медиҳад, вақте ки тадҳини Рӯҳулқудс бар онҳое оғоз ба нузул кардан намуд, ки дарк карданд рехтани борони охир дар айёми охир бо таърихи миллеритҳо намунавор пешакӣ нишон дода шуда буд, ки ҳамон харобаҳои қадима буданд, ки саду чихилу чаҳор ҳазор онҳоро аз нав бино мекарданд, баъд аз он ки ба роҳҳои қадимаи Ирмиё бозмегаштанд.

Паёми адолати Масеҳ аз шӯриши соли 1888 боз ҳақиқати ҳозира гардид, ва паёме, ки аз шӯриши соли 1888 буд, башорати некӯе буд, ки қудрат дорад дилҳои шикастаро бибандад, вале дар қушодани дилҳои саҳти онҳое нотаваҷиб аст, ки чашмҳо доранд, то бубинанд, аммо намебинанд, ва гӯшҳо доранд, то бишнаванд, аммо намефаҳманд. Паёми адолати Масеҳ аз шӯриши соли 1888 ҳамчунин он паём ба Лоудикия буд, ки он вақт боз расид, то дари зиндонро барои онҳое, ки асирони гуноҳ буданд, аз ҷониби Он Касе бикшояд, ки қудрат дорад дарҳоро бикшояд, ки ҳеҷ кас қушода наметавонад, ва дарҳоро бубандад, ки ҳеҷ кас баста наметавонад.

11 сентябри соли 2001, онҳое ки мебоист он муждаҳои некро пешкаш кунанд, ҳамчунин мебоист соли мақбули Худованд ва рӯзи қасоси Худоро эълон намоянд. Соли мақбули Худованд низ дар ҳамон вақт оғоз ёфт, ва Ў қомилан омода аст тавбаи як Лоудикиягиро бипазирад, то он рӯзе ки қасоси Худо дар қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда дар Иёлотҳои Муттаҳида фаро мерасад. Он гоҳ қасоси Ў бар қалисое зоҳир хоҳад шуд, ки нахост вақти тафаккуди худро бишносад, ва ҳамзамон доварию тадриҷӣ бар фоҳишаи Бобил оғоз меёбад.

Дар рӯзи қабули Ў, Ў ваъда медиҳад, ки ҳамаи мотамгинонро тасаллӣ хоҳад дод, ва онҳое ки дар Ерусалим мотам мегиранд, дар боби нӯҳуми Ҳизқиёл ба тасвир оварда шудаанд. Тасаллиҳои онҳо ба василаи Тасаллибахш ба амал меояд, тавассути қабули паёми борони охир, ки он гоҳ бар онҳо рехта мешавад. Аммо фақат дар сурате ки онҳо боронро бишиносанд. Пас аз он ки Тасаллибахшро соҳиб мешаванд ва қори барқарор намудани харобаҳои қадимиро ба анҷом мерасонанд, ба воситаи усули «сатр бар сатр», ки дар порчаи Ишаёё ҳамчун қори бар рӯи сатри дигари нубувват гузоштани сатри нубуввате тасвир шудааст, ки вайронии таърихи муқаддасро ифода мекунад, бар сатри дигари нубуввате ки вайрониро нишон медиҳад. Дар он қор онҳо вайронии наслҳои бисёрро бармехезонанд. Он гоҳ «бегонан» ба онҳое ки мотам мегиранд, ҷавоб хоҳанд дод, ки ҳамчун байрақ бардошта мешаванд, то бегонан онҳоро бубинанд.

Эълони Масеҳ дар бораи қори Ў ва хизмати Ў, чунон ки дар боби шасту якуми Ишаёё баён шудааст, ҳамон қор ва хизмати саду қилу қор ҳазор аст. Он қор дар ҳаракатҳои муқаддаси ислоҳотӣ тасвир ёфтааст, ва дар соли 1989 қомилан охир фаро расид, ки ҳамаи «қоманҳои охир»-и пешин онро пешакӣ намунавор нишон дода буданд. Ҳамон тавре ки як оят — Дониёл боби ҳашт, ояти қордаҳ — ҳамчун таҳкурсии ва қутуни марказии ҳаракати Миллерӣ муайян гардида буд, ояте, ки таҳкурсии ва қутуни марказии ҳаракати Future for America мебошад, Дониёл боби ёздаҳ, ояти қил аст. Барои миллериён, қури қутуни марказӣ ҳамчун қури рӯёи дарёи Улай муаррифӣ шуда буд, ва барои ҳаракати Future for America қури қутуни марказӣ ҳамчун қури рӯёи дарёи Ҳиддекел муаррифӣ шудааст.

«Нуре ки Дониёл аз Худо гирифт, махсусан барои ҳамин рӯзҳои охир дода шуда буд. Рӯёҳое, ки ӯ дар канори Ёлой ва Ҳиддиқал, он дарёҳои бузурги Шинор, дид, ҳоло дар чараёни иҷро шудан қарор доранд, ва ҳамаи воқеаҳои, ки пешгӯӣ шудаанд, ба зудӣ ба вуқӯ хоҳанд пайваست.» Testimonies to Ministers, 112.

Нури ҳар ду рӯёе, ки ба василаи ду дарё ифода ёфтаанд, бо ҳам пайванд доранд ва дар рӯзҳои охир ба амал меоянд. «Пайванди» мутақобили онҳо иттиҳоди инсонияро илоҳиро ифода мекунад, ки ҳамон паёмест, ки Ҳоҳар Уайт такроран онро ҳамчун паёми Масеҳ муайян мекунад, дар ҳамон заминае ки инсоният, вақте бо илоҳият муттаҳид мегардад, гуноҳ намекунад. Ду дарё маҳз ҳамин пайвандро намоёндагӣ мекунад.

«Ҳеҷ чиз камтар аз иттиҳоди комил наметавонад ба меъри талаботи Худо ҷавобгӯ бошад. Ё талаботи Худо номуайян нагузоштааст. Ё ҳеҷ чизро амр накардааст, магар он чиро, ки барои ба ҷамоҳангӣ бо Ё овардани инсон зарур аст. Мо бояд гуноҳкоронро ба идеали хислати Ё ишора кунем ва онҳоро назди Масеҳ роҳнамоӣ намоем, ки танҳо бо ғайзи Ё ин идеал дастрас карда мешавад.

Наҷотдиҳанда нотаъинӣ инсониятро бар Ҳуд гирифт ва ҳаёти беғуноҳ зист, то одамон тарсе надошта бошанд, ки аз сабаби заъфи табиати инсонӣ онҳо наметавонанд ғолиб оянд. Масеҳ омад, то моро «шарикони табиати илоҳӣ» гардонад, ва ҳаёти Ё эълон мекунад, ки инсоният, ҳангоме ки бо илоҳият муттаҳид аст, гуноҳ содир намекунад.

«Наҷотдиҳанда ғолиб омад, то ба инсон нишон диҳад, ки ӯ чӣ гуна метавонад ғолиб ояд. Ҳамаи васвасаҳои Шайтонро Масеҳ бо каломи Худо пешвоз гирифт. Бо тақия ба ваъдаҳои Худо, Ё қудрат гирифт, то аҳкоми Худоро иттиҳод намояд, ва васвасакунада ҳеҷ бартарие ба даст оварда натавонист. Ба ҳар як васваса ҷавоби Ё чунин буд: “Навишта шудааст”. Ҳамин тавр Худо ба мо Каломи Худо додааст, то бо он ба бадӣ муқовимат кунем. Ваъдаҳои бағоят бузург ва гаронбаҳо аз он мост, то ки ба василаи онҳо мо “шарикони табиати илоҳӣ” гардем, ва аз фасоде ки дар ҷаҳон ба воситаи шаҳват ҳаст, раҳо ёфта бошем”. 2 Петрус 1:4.»

«Ба он касе ки ба васваса гирифтааст, бигӯед, ки на ба шароит, на ба заъфи худ, ва на ба қуввати васваса нигоҳ кунед, балки ба қудрати каломи Худо. Тамоми қуввати он аз он мост. Забурнавис мегӯяд: “Каломи Туро дар дили худ ниҳодаам, то ки ба ҳузури Ту гуноҳ накунам.” “Ба каломи лабҳои Ту ман худро аз роҳҳои ҳалоккунада нигоҳ доштаам.” Забур 119:11; 17:4». The Ministry of Healing, 181.

Афзоиши дониш дар солҳои 1798 ва 1989 қушода шудани Каломи нубувватии Худоро ифода мекард. Каломи Ё қудратро фароҳам меоварад, то мо ғолиб оем, чунон ки Ё ғолиб омад, ва «зиндагии Ё эълон мекунад, ки инсоният, дар иттиҳод бо илоҳият, гуноҳ содир намекунад». Рӯёи дарёи Улай рӯёи мараҳ дар бораи зуҳури Ёст, ки онро пешгӯии ду ҳазору сесад рӯз ифода мекунад. Рӯёи дарёи Ҳиддекел рӯёи ҳазон дар бораи таърихи нубувватист, ки онро пешгӯии ду ҳазору панҷсаду бист сол ифода мекунад. Рӯёи мараҳ илоҳиятро ифода мекунад ва рӯёи ҳазон инсониятро ифода мекунад.

Ҳар ду дарёи Шинори қадим, ки онҳо Ёлой ва Ҳиддакал мебошанд, ё он чи имрӯз бо номҳои Дачла ва Фурот шинохта мешаванд, дар ниҳоят ба оброҳи Шатт ал-Араб дар ҷануби Ироқ мепайванданд, ва Шатт ал-Араб сипас ба ҳалиҷи Форс мерезад. Исо ҷизҳои ҷисмонӣ ва табииро барои ифодаи ҳақиқатҳои рӯҳонӣ ба кор мебарад, ва рӯъёҳое, ки бо он ду дарё алоқаманданд ва ҳоло дар ҷараёни иҷро шудан қарор доранд, пайванди инсониву илоҳиро ифода мекунанд, ки хангоми расиданашон ба анҷоми сафар ба сӯи баҳр воқеъ мегардад. Ин ҳақиқат дар оғози он ду нубувват, ки бо ду рӯъёи Дониёл боби ҳашт, оятҳои сездҳ ва чордҳ ифода шудаанд, муқаррар мегардад. Як рӯъё савол аст, дигаре ҷавоб, ва аз нигоҳи мантиқ онҳоро аз ҳам ҷудо кардан мумкин нест.

Рӯъёи инсоният, ки поймол гардидани муқаддасгоҳ ва лашкарро муайян месозад, дар соли 677 то милод оғоз ёфт, ва рӯъёи илоҳият, ки зуҳури Масеҳро муайян месозад, дар соли 457 то милод оғоз ёфт. Пайванди илоҳият ва инсоният бо дусадубист сол ифода ёфтааст, ки ду нуқтаи оғози ин ду рӯъёро ба ҳам мепайвандад. Дусадубист рамзи «пайванди инсоният бо илоҳият» аст, ва инчунин бо пайванди афзоиши дониш дар замони поён дар соли 1798, бо афзоиши дониш дар замони поён дар соли 1989 низ ифода шудааст.

Ҳабари расмӣ, ки аз афзоиши дониш дар соли 1798 бармеомад, нахуст аз ҷониби Миллер дар соли 1831 пешниҳод гардид (ва сипас дар рӯзномаи Vermont Telegraph дар соли 1833). Соли 1831 пас аз дусадубист сол аз нашри Китоби Муқаддаси King James дар соли 1611 буд. Китоби Муқаддаси King James ҳуҷҷати дучандаи Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадидро ифода мекард. Оғоз ва анҷоми ин дусадубист сол нашрияи илоҳиро бо нашрияи инсонӣ «пайванд» дод. Маълумоти нашрияи инсонӣ аз нури илоҳӣ сарчашма мегирифт, ки дар вақти интиҳо, дар соли 1798, мӯҳраш кушода шуд, ва баъд тавассути кори як василаи инсонӣ, ки ба нашри он дар соли 1831 оғоз карда буд, ба шакли расмӣ дароварда шуд. Ин нашрияи илоҳӣ буд, бо ҳабаре, ки ба таври илоҳӣ мӯҳр шуда буд, ва баъдан аз ҷониби инсоният мӯҳраш кушода шуд, ва пас аз он аз ҷониби як василаи инсонӣ пешниҳод гардид. Калимаи ибронӣ, ки дар каломи Худо ба «publish» тарҷума шудааст, маънои нидо кардан, бо овоз баланд хондан (ба), машҳур будан, меҳмон будан, даъват кардан, ёд кардан, ном (додан), мавъиза кардан, эълон кардан, талаффуз кардан, нашр карданро дорад. Миллер дар соли 1831 ба нашри ҳабари худ оғоз кард, ва баъд дар соли 1833 он ба маънои воқеъ дар Vermont Telegraph нашр гардид.

Паёми расмиятёфтае, ки аз афзоиши дониш дар соли 1989 бармеомад, бори аввал дар соли 1996 (дар маҷаллаи The Time of the End) нашр гардид, пас аз дусадубист сол аз нашри ду санади муқаддасе, ки бо номи Ёлomia Истиқлолият дар соли 1776 (ва баъдан Конституцияи Иёлоти Муттаҳида) дар соли 1789 маъруфанд. Оғоз ва анҷоми ин дусадубист сол илоҳиятро бо инсоният мепайвандад, ва инро ба воситаи нашри он ду санади илоҳӣ, ки аз соли 1776 оғоз ёфт, анҷом медиҳад. Вақте ки китоби Дониёл дар вақти охир дар соли 1989 кушода шуд, паёми расмиятёфтае, ки ба воситаи кори як олати инсонӣ ба вучуд оварда шуда буд, дар соли 1996 нашр гардид. Тартиб чунин буд: нахуст як нашри илоҳӣ, сипас кушодашавӣ, ва баъд нашри инсонӣ.

Дар ҳар ду замони охир, се қадами ҳақиқат мушаххас гардонда шудаанд. Ҳар ду бо нашрияи илоҳӣ ҳамчун қадами аввал оғоз меёбанд, ва нашрияи инсонӣ, ки паёми илоҳиро шарҳ медиҳад, қадами охирин аст. Қадами миёна он гоҳ аст, ки Шери қабилаи Яҳудо паёми илоҳиро барои он таърихи махсус мекушояд, ва баъд аз он асбоби инсониро интиҳоб мекунад, то нуре, ки аз ҳуччати илоҳӣ кушода шудааст, ҷамъ оварад. Вақте ки ин кушода шудан ба амал меояд, исён аз ҷониби шарироне, ки афзоиши донишро намефаҳманд, зоҳир мегардад. Пас, нашрияи илоҳӣ бо ҳарфи аввали алифбои ибронӣ намояндагӣ мешавад, афзоиши дониш бо ҳарфи сздаҳум, ки дар он исён зоҳир мегардад, намояндагӣ мешавад, ва нашрияи инсонии паёми махсуси илоҳӣ барои он таърих ҳарфи охирини алифбои ибронӣ аст; ва ин се ҳарф якҷоя «ҳақиқат» маъно медиҳанд.

Рӯёҳои дарёҳои Улай ва Ҳиддекел, ки ҳоло дар ҷараёни иҷро шудан қарор доранд, нишон медиҳанд, ки дар айёми охир афзоиши дониш аз ҳар ду дарё бо ҳам пайваст мегардад, то исбот намояд, ки илоҳият, ки бо инсоният муттаҳид шудааст, гуноҳ намекунад. Дониёл рӯёеро, ки зуҳури Масеҳро дар анҷоми пешгӯии дусад се ҳазорсола дар соли 1844 тасвир мекунад, ҳангоми буданаш назди дарёи Улай қабул кард.

Ва ман дар рӯё дидам; ва чунин воқеъ шуд, ҳангоме ки дидам, ки ман дар Шушан, дар қаср, ки дар вилояти Элом аст, будам; ва ман дар рӯё дидам, ва назди наҳри Ёлой будам. Дониёл 8:2.

Дониёл он рӯёеро дарёфт кард, ки рӯёи ду ҳазору панҷсад бист соли таърихи нубувватиро ифода мекунад, ҳангоме ки назди дарёи Ҳиддекел буд.

Ва дар рӯзи бисту чоруми моҳи аввал, ҳангоме ки ман назди рӯди бузург, ки Ҳиддеқил аст, будам. Дониёл 10:4.

Ҷабраил баъдтар дар ояти чордахум мақсади рӯёи ҳазони назди дарёи Ҳиддекелро муайян кард.

Акнун омадам, то ба ту бифаҳмонам, ки дар айёми охир бар қавми ту чӣ воқеъ хоҳад шуд; зеро ки рӯё ҳанӯз барои рӯзҳои бисёр аст. Дониёл 10:14.

Рӯёе, ки назди дарёи Улай дода шуд, «пайдоиши»-и Масеҳро (улуҳият)-и Ё муайян мекунад, вақте ки Ё ногаҳон 22 октябри соли 1844 ба маъбади Худ омад. Он ворид шудани «улуҳият»-ро ба маъбади миллеритҳо (инсоният) дар он сана, барои Рӯзи Кафорат, ифода мекард; яъне рӯзи «як шудан», ки пайвастшавии улуҳият бо инсониятро намояндагӣ мекунад. Рӯёе, ки назди дарёи Ҳиддакел дода шуд, муайян мекунад, ки дар айёмҳои охир бар сари қавми Худо (инсоният) чӣ хоҳад омад.

Оғози рӯёи «намуд» соли 457 пеш аз милод буд. Пас аз дусад бист сол аз давраи нубувватие, ки поймол шудани мақдас ва лашкарро муайян мекард ва дар соли 677 пеш аз милод оғоз ёфта буд. Анҷоми он дусад бист соле, ки дар нуқтаи оғози он ду рӯё ба ҳам пайваста буданд, аз ҷониби Шуморақунандаи Аҷоиб, ки ҳамчунин Забондонандаи Аҷоиб дар Ҳабаққук 2:20 аст, нишон дода шуд.

Лекин Худованд дар маъбади муқаддаси Худ аст; бигзор тамоми замин пеши Ё хомӯш бошад. Ҳабаққук 2:20.

Пайванди башарият ва илоҳият, ки дар оғоз тавассути нуктаҳои ибтидоии он ду пешгӯӣ муаррифӣ гардида буд, дар поёнҳои мутақобили онҳо бо боб ва ояте мушаххас карда шуд, ки зуҳури ногаҳонии Илоҳиятро ба маъбаде, ки Ё дар давоми чиҳилу шаш сол, аз вақти анҷом дар соли 1798 оғоз ёфта ва чиҳилу шаш сол баъд, 22 октябри соли 1844, ба поён расида буд, бино намудааст, тавсиф мекард.

Оё намередонед, ки шумо маъбади Худо ҳастед ва Рӯҳи Худо дар шумо сокин аст? Агар касе маъбади Худоро палид созад, Худо ӯро ҳалок хоҳад кард; зеро маъбади Худо муқаддас аст, ва он маъбад шумо ҳастед. 1 Қўринтиён 3:16, 17.

Дар 22 октябри соли 1844, мувофиқи рӯёи «пайдоиш», Ҳабаққук муайян кард, ки Худованд дар маъбади муқаддаси Худ буд. Ё маъбадери, ки ду ҳазору панҷсаду бист сол вайрон ва зерӣ пой карда шуда буд, дар чиҳилу шаш сол барпо намуда буд.

Ва ба ӯ суҳан ронда, бигӯй: «Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: инак, марде, ки номаш Шоҳа аст; ва ӯ аз ҷои худ хоҳад рӯид, ва ӯ маъбади Парвардигорро бино хоҳад кард. Ҳамон ӯ маъбади Парвардигорро бино хоҳад кард; ва ӯ ҷалолро хоҳад бардошт, ва бар тахти худ хоҳад нишаст ва салтанат хоҳад ронд; ва бар тахти худ қоҳин хоҳад буд; ва машварати ороиштагӣ миёни ҳар дуи онҳо хоҳад буд. Ва тоҷҳо барои Ҳелем, ва барои Тубиё, ва барои Едоёё, ва барои Ҳен писари Сафанё, ба ёдгоре дар маъбади Парвардигор хоҳанд буд. Ва онҳое ки дуранд, омада, дар маъбади Парвардигор бино хоҳанд кард, ва шумо хоҳед донист, ки Парвардигори лашкарҳо маро назди шумо фиристодааст. Ва ин воқеъ хоҳад шуд, агар шумо овози Парвардигор Худои худро бо қидду қаҳд итоат кунед». Закарьё 6:12–15.

Дар Юҳанно 2:20, пас аз он ки Масеҳ маъбадро пок сохт, ки мувофиқи гуфтаи Хоҳар Уайт иҷроӣ боби сеюми Малоқӣ буд, ҳамон тавре ки 22 октябри соли 1844 низ буд, Пайғомбари Аҳд ногаҳон ба маъбади Худ омад.

Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин маъбадро вайрон кунед, ва Ман онро дар се рӯз барпо хоҳам кард». Он гоҳ яҳудиён гуфтанд: «Ин маъбад дар чиҳилу шаш сол бино шудааст, ва Ту онро дар се рӯз барпо мекунӣ?» Аммо Ё дар бораи маъбади бадани Худ суҳан мегуфт. Юҳанно 2:19–20.

Дар иҷроӣ боби сеюми Малоқӣ, Масеҳ ногаҳон ба маъбади Худ омад, вақте ки Ё дар оғози хизмати Худ дар боби дуюми Юҳанно маъбадро пок кард, ки он 22 октябри соли 1844-ро пешнамоӣ мекард. Поксозии маъбад аз ҷониби Масеҳ дар боби дуюми Юҳанно ва 22 октябри соли 1844 иҷроӣ боби сеюми Малоқӣ буданд. Дар Юҳанно боби ДУЮМ ва ояти БИСТУМ ба мо хабар дода мешавад, ки маъбади инсонӣ дар чиҳилу шаш сол бино шудааст, ва маъбади илоҳӣ дар се рӯз барпо гардид. Маъбади инсонӣ танҳо вақте «маъбади муқаддас»-и Ҳабаққук мегардад, ки илоҳият ногаҳон ба он дарояд, чунон ки дар 22 октябри соли 1844 чунин шуд, зеро илоҳият, ки бо инсоният муттаҳид шудааст, гуноҳ намекунад. Рӯёҳои ду дарёи бузурги Шинар ҳақиқатро ифода мекунанд, ки инсоният, чун бо илоҳият

муттаҳид гардад, гуноҳ намекунад.

Мо дар мақолаи навбатӣ баррасии ояти чиҳилуми боби ёздаҳуми Дониёро идома хоҳем дод.

Шумо низ, ҳамчун сангҳои зинда, ба хонаи рӯҳонӣ ва қаҳонати муқаддас бино карда мешавед, то қурбонӣҳои рӯҳоние пешкаш намоед, ки ба василаи Исои Масеҳ назди Худо мақбуланд. 1 Петрус 2:5.